

In 1848 werd onze paddestoel beschreven door L veille onder de naam van *Cyphella ampla*. In 1902 creëerde Maire het nieuwe geslacht *Auriculariopsis*, dat hij van het genus *Cyphella* afscheidde wegens het gelatineuze weefsel; in dit geslacht vinden we tot nu toe  en soort: *Auriculariopsis ampla* (L v.) Maire. Een zeer fraaie afbeelding ervan kon ik bekijken in het Rijksherbarium in de Flore Batava, deel 14, plaat 1074, onder de naam Groote *Cyphella*. Er is een bijschrift bij van F.W. van Eeden: "de afgebeelde exemplaren zijn in Maart 1869 gevonden door mijn zoon J.A. van Eeden op doode en afgevalen takken van Canadapopels, dicht bij de Overveensche duinen."

Vermeldde Donk in 1931 reeds diverse vindplaatsen voor ons land, in 1959 schrijft hij: In Nederland vrij algemeen in de duinen van Oostvoorne tot N. van Haarlem. Verder bekend van vrijwel geheel Europa, gematigd N. Amerika en soms Nieuw Zeeland (wellicht daar ingevoerd). Meest groeiend op diverse soorten populieren, maar ook bekend van *Rubus* en  en vondst op *Pyrus malus* (appel) en *Salix babylonica* (treurwilg).

Ten slotte nog iets over de Nederlandse naam: noemde van Eeden onze paddestoel "Groote *Cyphella*", dan denkt men daarbij gauw aan hangende, zeer tere zwammetjes, zoals *Cyphella*'s aan brandnetels of grassen. Zou de naam Klein Judasoortje niet toepasselijker zijn?

P.B. Jansen

NOGMAALS: PHYLLOPORUS RHODOXANTHUS

In een vorig nummer van *Coolia* (deel 21 Nr. 3, 1978) geeft P.B. Jansen een overzicht van de vindplaatsen van deze zeldzame paddestoel. Jammer genoeg is dit overzichtje niet compleet. Toen ik Jansen er over sprak, vertelde hij mij, dat hij slechts de indeksen van *Fungus* en *Coolia* had nagetrokken. Hij heeft toen mijn verhaal van een latere datum dan de indeks van *Coolia* (*Coolia* 16 (3): 54, 1973) verschenen is over het hoofd gezien. Welnu: daarin heb ik wat uitvoeriger over *Phylloporus rhodoxanthus* geschreven. Jansen heeft wel van Dr. Bas nog een opgave gekregen van de vondsten die in het Rijksherbarium liggen. En dat was ondermeer het geval met de vondst uit 't Loo door Mevr. Janny de Kleuver van 18 sept. 1971. In dat jaar is de soort twee keer gevonden, namelijk ook nog op 28 aug. bij Rheden door Bas. Dan ontbreekt aan het lijstje van Jansen ook nog een vondst van Dr.E. Kits van Waveren, die op mijn artikel reageerde in het aansluitende nummer van *Coolia*, t.w. deel 16, Nr. 4 onder de titel "Van de Florakommissie". Daarin doet hij nog melding van een vondst door hem gedaan in de omgeving van Gulpen op 16 sept. 1970, waar-

schijnlijk op dezelfde plek waar in 1954 Dr.G.A. de Vries deze soort gevonden heeft.

Als we nu de zaak eens op een rijtje zetten krijgen we het volgende overzicht:

1940:	22-IX	- 't Loo	- Swanenburgh de Veye
1944:	VII	- Mook	- Schweers
1953:	1-VIII	- Baarn	- de Vries
1954:	20-IX	- Gulpen	- de Vries
1958:	5-X	- Ede	- Bas
1970:	16-IX	- Gulpen	- Kits van Waveren
1971:	28-VIII	- Rheden	- Bas
1971:	18-IX	- 't Loo	- Mevr.de Kleuver
1977:	31-VIII	- Valkenburg	- Jansen

J.B.M. Frencken

HEBELOMA CALYPTROSPORUM

Op 28 oktober 1977 vond ik op een met gras begroeide dijk onder populieren, aan de grens van de gemeenten Prinsenbeek en Zevenbergen (N.B.) enkele *Hebeloma*'s, die bij mikroskopisch onderzoek sporen met een opvallend ectosporium bleken te hebben. De hoed, sterk kleverig, was in het midden bruin en naar de rand licht crème. De steel iets fijn wit vezelig, aan de top pruineus, geheel wit. Velumresten ontbraken geheel. De geur was gering, de smaak na even kauwen bitter.

Gewapend met deze gegevens was het met de tabel van Bruchet (Bull. Soc. Linn. Lyon 39: 102-107. 1970) niet moeilijk om uit te komen op *Hebeloma calyptrosporum* Bruchet. In deze tabel worden twee soorten met een ectosporium vermeld, n.l. de op brandplekken voorkomende *H. anthracophilum* en onze *H. calyptrosporum*. Nu had ik het geluk gehad om in september 1977 in het Bentheimer bos op een brandplek fraai materiaal van *H. anthracophilum* te kunnen verzamelen. Daardoor kon ik beide soorten goed vergelijken. Op de hoed hebben ze allebei een gelatineuze laag van ongeveer 150-200 μ m dik, met daarin verspreide kleurloze hyfen met gespen, bij *H. calyptrosporum* 1,5-3 μ m dik en bij *H. anthracophilum* 2-4 μ m. De cheilocystieden verschillen zeer weinig, ze zijn niet buikig, vrijwel cilindrisch, vaak iets gegolfd en ze zijn 30-50 μ m lang en 5-7 μ m dik. De basidiën vond ik bij beide soorten viersporig.

Alleen de sporen waren verschillend; bij ongeveer dezelfde breedte waren de sporen van *H. anthracophilum* iets langer en iets minder ruw. Opvallend is ook, dat bij sporen uit een sporee van *H. anthracophilum* van een ectosporium heel dikwijls niets meer te zien is; ze lijken dan glad, maar in een lamellenpreparaat ziet